

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 149/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., Ing. H. K. obaja bytom K., a K. I., spol. s r. o. v konkurze, K., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 týkajúceho sa podozrenia zo spáchania viacerých trestných činov a vo veci trestného oznámenia z 30. júla 2001 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K., Ing. H. K. a K. I., spol. s r. o. v konkurze, K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2005 doručená sťažnosť 1. Ing. V. K. (ďalej aj „sťažovateľ 1“), 2. Ing. H. K., obaja bytom K. (ďalej aj „sťažovatelia“), a 3. obchodnej spoločnosti K. I., s. r. o. v konkurze, so sídlom K. (ďalej aj „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa

čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“) a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II (ďalej len „polícia“) a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „generálna prokuratúra“) vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 týkajúceho sa podozrenia zo spáchania viacerých trestných činov a vo veci trestného oznámenia z 30. júla 2001.

Z obsahu sťažnosti a z pripojených príloh k nej vyplynulo, že sťažovatelia podali 23. októbra 2000 generálnej prokuratúre trestné oznámenie na JUDr. I. S., správkyniu konkurznej podstaty úpadcu K. I., s. r. o., so sídlom K., vo veci podozrenia zo spáchania viacerých trestných činov. Podaním zo 6. novembra 2000 generálna prokuratúra potvrdila odstúpenie trestného oznámenia na vybavenie Krajskej prokuratúre v Košiciach (ďalej aj „krajská prokuratúra“). Podaním z 11. decembra 2000 krajská prokuratúra oznámila odstúpenie trestného oznámenia na vybavenie Okresnej prokuratúre Košice II (ďalej aj „okresná prokuratúra“). Dňa 5. decembra 2000 okresná prokuratúra oznámila odstúpenie trestného oznámenia Okresnému úradu vyšetrovania Policajného zboru Košice II (ďalej aj „vyšetrovatel“).

V zmysle sťažnosti sa podaním z 30. júla 2001 obrátila na krajskú prokuratúru s trestným oznámením sťažovateľka (K. I., s. r. o.), zastúpená sťažovateľom 1, vo veci neúspešného predaja majetku úpadcu spoločnosti E., s. r. o. Krajská prokuratúra potvrdila 6. augusta 2001 odstúpenie tohto oznámenia na vybavenie okresnej prokuratúre a podaním z 13. augusta 2001 oznámila okresná prokuratúra jeho odstúpenie vyšetrovateľovi. Predvolaním z 8. októbra 2001 bol sťažovateľ 1 predvolaný na podanie svedeckej výpovede, ktorá sa po dohode uskutočnila 19. októbra 2001 (podľa sťažovateľov z uvedeného predvolania vyplýva, že vec bola vedená pod sp. zn. ČVS: OÚV-957/10-K2-01 – podľa polície toto oznámenie bolo považované za duplicitné oznámenie sťažovateľa 1 a štatisticky bolo vykázané 24. októbra 2001 ako súčasť vyšetrovacieho spisu ČVS: OÚV-1117/20-K2-01).

Vyšetrovateľ sťažovateľov neinformoval o urobených opatreniach v ich veci, ale uznesením z 15. decembra 2001 vec odložil (v nej bola podľa sťažovateľov zahrnutá len časť trestného oznámenia z 23. októbra 2000).

Po sťažnosti podanej na okresnú prokuratúru, táto uznesenie vyšetrovateľa zrušila a uložila mu doplniť dokazovanie. Sťažovatelia ale zastávajú názor, že vo veci ďalších trestných činov, na ktoré poukázali v trestnom oznámení, vyšetrovateľ nekonal. Preto sa s ďalšou sťažnosťou obrátili na Úrad inšpekčnej služby Policajného zboru Bratislava, kde upozornili, že len 3 z 29 trestných oznámení sú ukončené a v ďalších sa nekoná.

Následne 12. februára 2003 vydal vyšetrovateľ uznesenie sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001, ktorým začal trestné stíhanie vo veci podvodu. Opätovne ním ale odmietol trestné oznámenie sťažovateľov v ďalších trestných činoch. Sťažovatelia proti odmietajúcemu uzneseniu vyšetrovateľa podali sťažnosť. Vyšetrovateľ vyhovel sťažnosti a začal trestné stíhanie aj vo vzťahu k ďalším trestným činom. Dňa 27. septembra 2004 sťažovatelia podali polícii sťažnosť na nečinnosť vyšetrovateľa. Polícia ich sťažnosť odstúpila okresnej prokuratúre, ktorá zistila 21. marca 2005 prierahy v konaní vo veci sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001. Na sťažnosť podanú následne krajskej prokuratúre sťažovatelia nedostali odpoveď, z generálnej prokuratúry im však bol 18. júla 2005 doručený prípis, ktorým im bolo oznámené, že na ďalšie podnety sťažovateľov, ktoré sa budú týkať správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S., nebude reagovať.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia a sťažovateľka tvrdia, že postupom polície a generálnej prokuratúry (podľa sťažovateľov i sťažovateľky „porušovatelia“) došlo k zásahu do nimi označených základných práv a slobôd. Okrem vyslovenia porušenia základných práv a príkazu porušovateľom, aby sa v budúcnosti zdržali ďalšieho porušovania ich práv, sťažovatelia a sťažovateľka navrhli, aby im porušovatelia ich práv zaplatili primerané finančné zadosťučinenie.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným a zjavne neopodstatnené návrhy alebo neprípustné návrhy môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietajú, že postupom polície a generálnej prokuratúry došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy, čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie a čl. 6 ods. 1 dohovoru (postupom prokuratúry aj k porušeniu čl. 13 dohovoru) v súvislosti s trestným oznámením zo spáchania viacerých trestných činov z 23. októbra 2000.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v podstate o obsahovo rovnakej sťažnosti sťažovateľov rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 127/06 z 5. apríla 2006, pričom táto sťažnosť sa týkala rovnakej veci, t. j. namietaného porušenia identických základných práv garantovaných v ústave a v dohovore postupom tých istých štátnych orgánov, teda polície a generálnej prokuratúry, vo vzťahu k trestnému oznámeniu z 23. októbra 2000.

Ústavný súd v tejto súvislosti skonštatoval, že z hľadiska účastníkov konania, namietaného porušenia základných práv podľa označených článkov ústavy, všeobecnej deklarácie i dohovoru postupom tých istých štátnych orgánov, vrátane odôvodnenia sťažnosti, ako aj návrhu na rozhodnutie ústavného súdu (tzv. petitu) je sťažnosť sťažovateľov v tejto časti v podstate totožná s ich sťažnosťou zo 14. septembra 2005, o ktorej už ústavný súd rozhodol tak, že ju v časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a v časti pre nedostatok svojej právomoci (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 127/06 z 5. apríla 2006). Na tomto zistení nič nemení ani skutočnosť, že sťažovatelia svoj podnet na začatie trestného stíhania z 23. októbra 2000 neskôr rozčlenili na viacero skutkov, ktorým JUDr. I. S. ako správkyňu konkurznej podstaty podozrievajú zo spáchania viacerých trestných činov.

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre zjavnú neopodstatnenosť, resp. pre nedostatok právomoci, nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 zákona o ústavnom súde. Nejde o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, resp. sťažnosti, ktorým sa napáda rovnaký postup a rovnaké rozhodnutie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcej sťažnosti odmietnutej z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd po posúdení obsahu predmetnej ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že predmetná sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo ju potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

2. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v ďalšej časti, v ktorej namieta, že postupom polície a generálnej prokuratúry došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy, čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie a čl. 6 ods. 1 dohovoru (postupom prokuratúry aj k porušeniu čl. 13 dohovoru) v súvislosti trestným oznámením z 30. júla 2001 vo veci podozrenia z trestného činu zanedbania povinnosti pri správe cudzieho majetku súvisiaceho s neúspešným pokusom o predaj konkurznej podstaty úpadcu košickej firme E. s. r. o., odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 188/03).

Zo stanoviska polície k sťažnosti, ako aj z doložených častí spisového materiálu ústavný súd zistil, že za súčasť trestného oznámenia sťažovateľov z 23. októbra 2000 je považované aj v petite sťažnosti sťažovateľov bližšie neoznačené trestné oznámenie sťažovateľky z 30. júla 2001 (zistená sp. zn. ČVS: OUV-957/10-K2-01), podané sťažovateľom 1, ktoré bolo vykázané 24. októbra 2001 ako duplicitné trestné oznámenie sťažovateľa 1, resp. sťažovateľov 1 a 2, a ktoré bolo kvalifikované pri ďalšom postupe orgánov polície a generálnej prokuratúry ako súčasť vyšetrovacieho spisu sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-01.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nemôže hodnotiť túto časť sťažnosti ako samostatnú, ani zaoberať sa v nej namietaným porušením základných práv alebo slobôd sťažovateľky samostatne, pretože takýto postup by bol vo vzťahu k zistenému a doloženému stavu vecí neopodstatnený.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti súvisiacej s označeným trestným oznámením z 30. júla 2001 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2006